

Η εμβληματική μορφή του σύντροφου Γιάννη Φελέκη, συμβολίζει αγώνες πολλών δεκαετιών για το επαναστατικό μας κίνημα

Γιάννης Φελέκης

Η σημερινή κατάσταση της παγκόσμιας κρίσης του καπιταλισμού δεν είναι κάτι που έπεσε από τα σύννεφα. Είναι το αποτέλεσμα της συνειδητής νεοφιλελεύθερης πολιτικής που εγκαινιάστηκε από τα μέσα της δεκαετίας του '80 και συστηματικά προωθήθηκε από όλες τις αστικές κυβερνήσεις, συντηρητικές και σοσιαλδημοκρατικές, και συντονίστηκε, σε παγκόσμιο επίπεδο, από τα υπερεθνικά τους εργαλεία: Ευρωπαϊκή Ένωση, G8 και G20, ΔΝΤ, Παγκόσμια Τράπεζα, Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου, κ.ά.

Αυτή η πορεία επιταχύνθηκε με ταχύτατους ρυθμούς μετά το '90 και την αντικατάσταση του "υπαρκτού σοσιαλισμού" τον πιο άγριας μορφής μαφιόζικο καπιταλισμό στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης και τη Σοβιετική Ένωση ως την Κίνα. Τα δύο βασικά στοιχεία αυτής της πολιτικής είναι η ασύδοτη κίνηση κεφαλαίων σε παγκόσμιο επίπεδο και η "απελευθέρωση" της εργασίας.

Η κατάργηση δηλαδή της συντριπτικής πλειοψηφίας των κατακτήσεων των εργαζομένων των τελευταίων δύο αιώνων για να καταλήξουν απασχολήσιμοι και επωφελούμενοι. Παράλληλα, σε αυτό το πλαίσιο της "παγκόσμιας νέας τάξης πραγμάτων" που μας υπόσχονται ότι σε λίγο θα τρώμε όλοι με χρυσά κουτάλια, δημιούργησαν και μια συναίνεση σε διεθνές επίπεδο για το τσάκισμα του κάθε "απείθαρχου" (πχ του Μιλόσεβιτς που ήθελε να κρατήσει τη Γιουγκοσλαβία υπό την εκμετάλλευση της δικής του σέρβικης μαφίας ή του Σαντάμ που ζητούσε μια καλύτερη τιμή για το πετρέλαιό του).

Οι καρποί αυτής της πολιτικής του καπιταλισμού σήμερα είναι εμφανέστατοι ακόμα και στον πιο "αφελή" εργαζόμενο και η γεύση τους πολύ πικρή. Αφαίμαξη των εργαζομένων και συρρίκνωση των αποδοχών με ταυτόχρονη απομύζησή τους με χαράτσια και φορολόγηση ανύπαρκτων εσόδων. Διάλυση του ασφαλιστικού συστήματος και της ιατρικής περίθαλψης,

μόνιμη ανεργία και μαζική εξαθλίωση.

Αυτή η κατάσταση δεν μπορεί να αλλάξει με μια καλύτερη διαχείριση αυτού του συστήματος ούτε και με την επιστροφή στον παλιό καλό ελληνικό καπιταλισμό πριν την ΕΕ και το ευρώ. Σήμερα οι αυταπάτες για ευτυχία και ευημερία μέσα στον καπιταλισμό έχουν, σε μεγάλο βαθμό, εκλείψει μέσα στους εργαζόμενους και τους άνεργους, καθώς και τους φυσικούς τους συμμάχους, τους εξαθλιωμένους μικραστούς της πόλης και της υπαίθρου. Μόνο ένα τολμηρό επαναστατικό κίνημα με σαφές ταξικό πρόγραμμα που θα αμφισβητεί συνολικά τον καπιταλισμό και θα προβάλλει το όραμα μιας άλλης κοινωνίας απαλλαγμένης από την εκμετάλλευση. Της κοινωνίας των ελεύθερα συνεταιρισμένων παραγωγών με κεντρικό σχεδιασμό, άμεση δημοκρατία και ανακλητότητα των εκλεγμένων από τους εκλέκτορές τους.

Μόνο ένα τέτοιο ταξικό κίνημα μπορεί να δώσει έμπνευση στα εξαθλιωμένα στρώματα της κοινωνίας και να τα απομακρύνει και από τη Χρυσή Αυγή. Αλλά και από κάθε επίδοξο “σωτήρα” που εκλιπαρεί για την ψήφο μας για να μας σώσει μέσω της ανάθεσης. Δεν θα υπάρξει σωτηρία, αν η συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων και των καταπιεσμένων κομματιών της κοινωνίας δεν συνειδητοποιήσουν πως η δύναμη είναι οι ίδιοι.

Πρέπει να πείσουμε τους εργαζομένους και τους καταπιεσμένους ότι δεν θα υπάρξει λύση χωρίς την άμεση συμμετοχή τους, αν δεν πάρουν την τύχη στα χέρια τους. Ότι η λύση δεν θα έρθει από τον καναπέ αλλά από την άμεση εμπλοκή τους στη δημιουργία ενός ρωμαλέου ταξικού κινήματος. Κανένας φύρερ και κανένας νέας κοπής σοσιαλδημοκράτης δεν θα λύσει το πρόβλημα αφήνοντας την πολιτική και οικονομική εξουσία στα χέρια των καπιταλιστών του αστικού κράτους που είναι φτιαγμένο για την υπεράσπιση αυτού του συστήματος. Ούτε βέβαια οι σημερινοί κυβερνώντες που ζητάνε την υποταγή μας για τη σταθερότητα του συστήματος, των μνημονίων και της σταθερής πορείας της εξαθλίωσής μας.

Γιάννης Φελέκης, υποψήφιος ευρωβουλευτής ΑΝΤΑΡΣΥΑ

ΥΓ: Περάστε από το Στρασβούργο για καφέ

antarsya.gr